

תלמודו בידו

דף פא עמוד א

- א** | זר שאכל תרומה באכילה גסה בשוגג, מה דינו ?
- ב** | האם שרץ ונבילה או נבילה ומת מצטרפים לשיעור טומאה ?
- ג** | האם אכילה פחות משיעור ככותבת ושתייה פחות משיעור מלא לוגמיו מצטרפות יחד לשיעור חיוב ?
- ד** | מהו המקור לאיסור "לא תעשה" שלא לאכול ביום הכיפורים ?

- א** | משלם קרן ואינו משלם חומש, שנאמר [גבי חומש] "כי יאכל" פרט למזיק. וכן האוכל תרומה שלא כדרך אכילתה, כגון האוכל שעורים חיות. בלע פרי והקיאו ואכלו אדם אחר, הראשון משלם לכהן קרן וחומש, שזו דרך אכילה. והשני משלם לראשון דמי עצים להסקה, שהרי כבר קנה הראשון את התרומה.
- ב** | חכמים: מצטרפים. כיון ששם טומאה אחד הוא, והכל מצטרפים לטמא. ר' יהושע: אינם מצטרפים. כיון ששרץ מטמא בכעדשה, ואילו נבילה מטמאה בכזית. וכן מת מטמא שבעה ימים, ואילו נבילה מטמאה טומאת ערב.
- ג** | רב חסדא: לר' יהושע, אינן מצטרפות, כי שיעורן אינו שוה. לחכמים, מצטרפות. רב נחמן: אפילו לחכמים אינן מצטרפות, כי לא נתיישרה דעתו באכילה ושתייה כזו.
- ד** | 1. גזירה שוה "עצם עצם" האמורות בעינן ועינויין מלאכה. כשם שמוזהר על מלאכה בלא תעשה, שנאמר "וכל מלאכה לא תעשו", כך מוזהר על העינויין בלא תעשה. והגזירה שוה מופנה, שלא נדחה שמלאכה חמורה, שכן נוהגת בשבת וביום טוב.
2. גזירה שוה "עינויין" מאונס נערה המאורסה, ושם ענש הכתוב רק לאחר שהזהיר.
3. גזירה שוה "שבת שבתון" משבת בראשית, ושם ענש הכתוב רק לאחר שהזהיר.
4. יום כיפור עצמו נקרא "שבת", וכשם שהזהיר על שבת כך הזהיר על העינויין.